

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Tanrı'nın Gözdesi

Yaşlı Karl D. Hirst
Yetmişler Kurulu

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by

Tanrı'nın sevgisiyle dolu olmak bizi hayatın fırtınalarına karşı korur ama aynı zamanda mutlu anları daha da mutlu kılar.

Başlamadan önce şunu söylemeliyim ki, iki çocuğum kürsüde konuşma yaparken bayıldı ve şu anda onların ne hissettiklerini tamamıyla anlayabiliyorum. Aklımda kaçış kapısından daha çok şey var.

Ailemizin altı çocuğu var ve bazen birbirlerine en gözde çocuk olduklarını söyleyerek takılıyorlar. Her birinin tercih edilmek için farklı nedenleri var. Çocuklarımızın her birisine olan sevgimiz saf, yeterli ve eksiksizdir. Hiçbirini diğerinden daha fazla sevemeyiz, her çocuğun doğumuyla birlikte sevgimiz en güzel şekilde arttı. Cennetteki Babam'ın bana olan sevgisini, en çok çocuklarıma duyduğum sevgiyle anlayabiliyorum.

Her birisi en sevilen çocuk olma iddialarını tekrarlarlarken, ailemizde hiçbir zaman dağınık bir yatak odası olmadığını düşünmüş olabilirsiniz. Ebeveyn ve çocuk ilişkisindeki kusur duygusu, sevgiye odaklanıldığında azalır.

Bir noktada, belki de kaçınılmaz bir aile isyanına doğru gittiğimizi görebildiğim için, "Tamam, beni yordunuz ama bunu açıklamayacağım; hanginizin en gözdem olduğunu biliyorsunuz" gibi bir şey söylerim. Amacım, altı çocuktan her birinin kendini galip hissetmesi ve topyekün bir savaşın önlenmesidir, en azından bir sonraki sefere kadar!

Yuhanna, yazdığı Sevindirici Haber'de kendisini, sanki bu durum benzersizmiş gibi, "İsa'nın sevdiği öğrenci" olarak tanımlar. Bunun sebebinin, Yuhanna'nın İsa tarafından çok sevildiğini

Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds

hissetmesi olduğunu düşünüyorum. Nefi, “İsa’m-bana sevinç verir” derken bana benzer bir hissi verdi. Elbette Kurtarıcı, Yuhanna’nın olmadığı kadar Nefi’nin de değildir, fakat yine de Nefi’nin “kendi” İsa’sıyla olan ilişkisinin kişisel doğası onu bu şefkatli tanımlamaya yönlendirmiştir.

Kendimizi tamamen ve kişisel olarak önemsenmiş ve sevilmiş hissettiğimiz zamanların olması ne kadar harika, değil mi? Nefi O’na “kendi” İsa’sı diyebilir ve biz de diyebiliriz. Kurtarıcımız’ın sevgisi “en yüce, en asil, en güçlü sevgi türüdür” ve O, biz “doluncaya” kadar sevgisini bize verir. İlahi sevgi hiçbir zaman tükenmez ve her birimiz Tanrı’nın değer verdiği gözde çocuklarıyız. Tanrı’nın sevgisi, bir Venn şemasındaki daireler gibi hepimizin kesiştiği yerdir. Hangi yönlerimiz farklı görünürse görünsün, birlikteliği bulduğumuz yer O’nun sevgisidir.

En büyük emirlerin Tanrı’yı ve etrafımızdaki insanları sevmek olması bir sürpriz mi? İnsanların birbirlerine karşı Mesih benzeri bir sevgi gösterdiklerini gördüğümde, bana bu sevgi sadece onların sevgisinden daha fazlasını içeriyormuş gibi geliyor; bu sevgi aynı zamanda içinde Tanrısalılığı da barındırır. Birbirimizi bu şekilde, elimizden geldiğince tam ve eksiksiz bir şekilde sevdiğimizizde, cennet de bu işe dahil olur.

Bu nedenle, eğer değer verdiğimiz birisinin ilahi sevgi duygusundan uzaklaştığını düşünüyorsak, bizi Tanrı’ya yaklaştıracak işler yaparak ve sonra da Mesih’e gelmeleri için bizi onlara yaklaştıracak işler yaparak, yani Mesih’e gelmeleri için sessiz bir çağrıda bulunarak bu örneği izleyebiliriz.

Keşke sizinle oturup hangi koşulların Tanrı’nın sevgisini hissetmenize yol açtığını sorabilseydim. Kutsal yazılardan hangi ayetler, hangi belirli hizmet eylemleri? Nerede olmak isterdiniz? Hangi müzik? Kiminle birlikte? Genel konferans, cennetin sevgisiyle bağlantı kurmayı öğrenmek için zengin bir yerdir.

Belki de kendinizi Tanrı’nın sevgisinden çok uzakta hissediyorsunuz. Belki de düşüncelerinizde cesaret kırıcı ve karanlık seslerden oluşan bir koro vardır; size çok yaralı ve kafanızın karışık olduğunu, çok zayıf ve göz ardı edilmiş olduğunuzu, ilahi sevgiyi gerçek anlamda hak edemeyecek kadar çok farklı ya da yönünüzü kaybetmiş olduğunuzu söyleyen mesajlar. Eğer bu fikirleri duyuyorsanız, o zaman lütfen şunu dinleyin: Bu sesler tamamen yanlıştır. Sevgili ve kusursuz Kurtarıcımız’ın “bizim için ezilmeyi, kırılmayı

us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the

[ve] parçalanmayı” seçtiğini hatırlatan ilahi her söylediğimizde, kırılmış ekmeği her aldığımızda, bizi göksel sevgiden uzaklaştıran herhangi bir kırılmışlığı güvenle göz ardı edebiliriz. Şüphesiz İsa kırılmış olanlardan bütün mahcubiyeti kaldırır. O, kırılmışlığı sayesinde mükemmelleşti ve kırılmışlığımıza rağmen bizi mükemmelleştirebilir. O kırılmıştı, yalnızdı, parçalanmıştı ve yaralanmıştı ve biz de öyle olduğumuzu hissedebiliriz, fakat Tanrı’nın sevgisinden uzak değiliz. İlahide söylendiği gibi “Kırılmış insanlar ve mükemmel sevgi vardır.”

Kendiniz hakkında sevilmediğinizi hissetmenize neden olan gizli bir şey biliyor olabilirsiniz. Kendiniz hakkında bildikleriniz konusunda ne kadar haklı olursanız olun, kendinizi Tanrı’nın sevgisinin ulaşamayacağı bir yere koyduğunuzu düşünürseniz hata edersiniz. Bazen bir başkasına karşı olmayı asla hayal edemeyeceğimiz şekilde kendimize karşı acımasız ve sabırsız oluruz. Bu hayatta yapmamız gereken çok şey vardır, fakat kendinden nefret etme ve utanç verici bir şekilde kendini kınama bu listede yer almaz. Kendimize ne kadar biçimsiz hissederek hissedelim, O’nun kolları kısalmamıştır. Hayır. O’nun kolları her zaman “[bize] uzanacaktır” ve her birimizi kucaklayacak kadar uzundur.

İlahi sevginin sıcaklığını hissetmediğimizde, bu sevgi kaybolmaz. Tanrı’nın sözleri, “Dağlar yerinden kalksa, tepeler sarsılsa da [O’nun] sadakati [bizim üzerimizden] kalkmaz” şeklindedir. Bu nedenle, açık olmak gerekirse, Tanrı’nın sevmeyi bıraktığı fikri, hayattaki olası açıklamalar listesinde o kadar alt sıralarda yer almalıdır ki, dağlar tepeler ortadan kayboluncaya kadar bu fikre ulaşamayız!

Dağların, Tanrı’nın sevgisinin kesinliğinin kanıtı olan bu sembolizmi gerçekten çok seviyorum. Bu güçlü sembolizm, vahiy almak için dağlara gidenlerin anlatımlarıyla Yeşaya’nın “Rab’bin Tapınağı’nın kurulduğu [dağın]” “dağların en yücesi” tasviriyle örtüşüyor. Rab’bin evi en değerli antlaşmalarımızın evidir ve hepimizin bir köşeye çekilip Babamız’ın bize olan sevgisinin kanıtlarına derinlemesine dala bileceğimiz bir yerdir. Ayrıca, vaftiz antlaşmama daha sıkı sarıldığımızda ve birisini kaybetmenin yasını tutan ya da hayal kırıklığı yaşayan birisini bulduğumda ve onların duygularını kontrol etmesine ve sindirmesine yardımcı olmaya çalıştığımızda ruhumu gelen teselliden keyif alırım. Kıymetli antlaşma sevgisi hessed’e daha fazla dala bilmenin yolları

precious covenantal lovehesed?

So if God's love does not leave us, why don't we always feel it? Just to manage your expectations: I don't know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively

bunlar mıdır?

Eğer Tanrı'nın sevgisi bizi terk etmiyorsa, neden bu sevgiyi her zaman hissetmiyoruz? Sadece beklentilerinizi karşılamak için söylüyorum: Bilmiyorum. Fakat sevilme keskinlikle sevildiğini hissetmekle aynı şey değildir ve bu soruya cevap ararken size yardımcı olabilecek birkaç düşünce var.

Belki de keder, depresyon, ihanet, yalnızlık, hayal kırıklığı ya da Tanrı'nın size olan sevgisini hissetme yeteneğinize yönelik başka güçlü saldırılarla mücadele ediyorsunuz. Eğer öyleyse, bu şeyler normalde hissedebileceğimiz şekilde hissetme yeteneğimizi köreltebilir veya askıya alabilir. En azından bir süre için O'nun sevgisini hissedemeyebilirsiniz ve bilgiyle yetinmek zorunda kalırsınız. Fakat ilahi sevgiyi ifade etmenin ve almanın farklı yollarını sabırla deneyip deneyemeyeceğinizi merak ediyorum. Önünüzde duran herhangi bir şeyden bir adım geri atabilir misiniz ve belki bir adım daha ve başka bir adım daha, daha geniş bir manzara görene kadar ve eğer gerekirse daha geniş bir şekilde, kelimenin tam anlamıyla “göksel düşünene” kadar, çünkü yıldızlara bakıyor ve sayısız dünyaları ve onlar aracılığıyla onların Yaratıcısını hatırlıyorsunuz?

Kuş cıvıltılarını, güneşi, esintiyi veya yağmuru tenimde hissetmek ve doğanın duyularımı Tanrı'ya karşı hayranlık içinde bıraktığı zamanlar, bunların her birinin göksel bir bağlantı kurmamda bir payı vardır. Belki de sadık dostların verdiği teselli yardımcı olabilir. Belki müzik? Veya hizmet etmek? Tanrı ile olan bağlantınızın sizin için daha net olduğu zamanların kaydını veya günlüğünü tutuyor musunuz? Belki de güvendiğiniz kişileri, yardım ve anlayış arayışınız sırasında ilahi bağlantı kaynaklarını sizinle paylaşmaya davet edebilirsiniz.

Eğer İsa sizin ve kendisinin buluşabileceği, yalnızca O'na odaklanabileceğiniz özel bir yeri seçecek olsaydı, acaba sizin kişisel acılarınızın, en derin ihtiyaçlarınızın olduğu, hiç kimsenin gidemeyeceği eşsiz yerinizi seçer miydi? Kendini o kadar yalnız hissettiğiniz bir yer ki, gerçekten yapayalnız olmalısınız ama aslında öyle değilsiniz, belki de sadece O'nun gittiği ama aslında vardığınızda sizi orada karşılamak için çoktan hazırlandığı bir yer? Eğer O'nun gelmesini bekliyorsanız, O zaten orada ve ulaşabileceğiniz bir yerde olabilir mi?

Eğer yaşamınızın bu döneminde kendinizi sevgiyle dolu hissediyorsanız, lütfen bu sevgiyi

as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that "whosoever will lose his life for my sake shall find it."

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

[kendiniz için değil], bir eleğin suyu tuttuğu kadar etkili bir şekilde tutmaya çalışın. Gittiğiniz her yere bu suyu serpiştirin. İlahi idarenin mucizelerinden biri de, İsa'nın sevgisini paylaşmaya çalıştığımızda, kendimizi "canını benim uğruma yitiren, onu kurtaracaktır" ilkesinin bir çeşidiyle dolup taşarken buluruz.

Tanrı'nın sevgisiyle dolu olmak bizi hayatın fırtınalarına karşı korur ama aynı zamanda mutlu anları daha da mutlu kılar. Gökyüzünde güneş ışığının olduğu sevinçli günlerimiz, ruhlarımızdaki güneş ışığıyla daha da parlak hale gelir.

Gelin İsa'mızda ve O'nun sevgisinde "[kök salmış ve temellenmiş] olalım." Hayatlarımızda O'nun sevgisini ve gücünü hissettiğimiz tecrübeleri arayalım ve bunlara değer verelim. Sevindirici haberin neşesi herkese açıktır: Sadece mutlu olanlar için değildir, sadece kederli olanlar için de değildir. Sevinç bizim amacımızdır, içinde bulunduğumuz şartların bir armağanı değildir. "[Sevinmek] ve Tanrı'ya ve bütün insanlara karşı sevgiyle dolu" olmak için her türlü iyi nedenimiz mevcuttur. Gelin, sevgiyle dolalım. İsa Mesih'in adıyla, amin.